

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΛΕΩΝΙΔΟΠΟΥΛΟΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 17930/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

31 Μαΐου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Λεωνιδόπουλου κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΛΙĆ,

Κύριο Κ. ΗΑΛΙΥΕΥ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS,

Κύριο G. MALINVERNI, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 10 Μαΐου 2007,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 17930/05) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Γεώργιος Λεωνιδόπουλος («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κ. Ε. Λεβαντή, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Γ. Σκιάνη.

3. Στις 9 Ιουνίου 2006, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει απαράδεκτη και αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1958 και κατοικεί στην Αθήνα.

I. Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Με την απόφαση αριθ. 13172 της 9 Δεκεμβρίου 1988, το Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα της Λάρισας (εφεξής ΤΕΙ) προκήρυξε μία θέση αναπληρωτή καθηγητή, για την οποία ο προσφεύγων υπέβαλε υποψηφιότητα στις 25 Ιανουαρίου 1989. Στις 16 Οκτωβρίου 1990, το ΤΕΙ διόρισε τον προσφεύγοντα στην εν λόγω θέση. Στις 27 Φεβρουαρίου 1991, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας δεν αποδέχθηκε τον διορισμό αυτό, για τον λόγο ότι η επιτροπή διορισμού δεν είχε συσταθεί νόμιμα. Στις 25 Σεπτεμβρίου 1991, η επιτροπή διορισμών, νόμιμα συνεστημένη, διόρισε εκ νέου τον προσφεύγοντα στην εν λόγω θέση. Στις 26 Απριλίου 1994, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας αρνήθηκε τον διορισμό αυτόν, για τον λόγο ότι ο προσφεύγων δεν είχε την απαιτούμενη επαγγελματική εμπειρία. Στις 23 Ιουνίου 1994, η επιτροπή διορισμών, νόμιμα συνεστημένη, διόρισε εκ νέου τον προσφεύγοντα στην εν λόγω θέση. Στις 24 Ιουλίου 1995, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας επανέλαβε την άρνησή του, για τον ίδιο λόγο.

II. ΟΙ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΟΙ ΣΧΕΤΙΖΟΜΕΝΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΔΙΟΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ ΣΤΟ ΤΕΙ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

6. Στις 18 Μαρτίου 1996, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών μία αίτηση ακύρωσης της άρνησης του υπουργού να εγκρίνει τον διορισμό του.

7. Στις 25 Φεβρουαρίου 1997, το Διοικητικό Εφετείο έκανε δεκτή την αίτηση ακύρωσης (απόφαση αριθ. 280/1997). Στις 7 Νοεμβρίου 1997, σε εκτέλεσης αυτής της τελευταίας απόφασης, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας δημοσίευσε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την πράξη διορισμού του προσφεύγοντος.

8. Στις 7 Ιανουαρίου 1998, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών μία αίτηση ακύρωσης της πράξης διορισμού του, στο μέτρο που αυτή δεν είχε εκδοθεί με αναδρομική ισχύ. Στις 23 Φεβρουαρίου 1999, το Διοικητικό Εφετείο έκανε δεκτή την αίτηση ακύρωσης (απόφαση αριθ. 556/1999). Στις 22 Σεπτεμβρίου 1999, σε εκτέλεση της τελευταίας αυτής απόφασης, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας δημοσίευσε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την πράξη διορισμού του προσφεύγοντος από τις 23 Ιουνίου 1994.

9. Εν τω μεταξύ, στις 23 Φεβρουαρίου 1998, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αριθ. 280/1997. Στις 17 Απριλίου 2003, το Συμβούλιο της Επικρατείας αναίρεσε την αναιρεσιβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 1046/2003). Στις 27 Ιουλίου 2003, σε εκτέλεση της τελευταίας αυτής

απόφασης, ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας δημοσίευσε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως την πράξη αριθ. 46629 με την οποία ανακλήθηκε ο διορισμός του προσφεύγοντος.

10. Στις 30 Οκτωβρίου 2003, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μία αίτηση ακύρωσης της πράξης αριθ. 49629 του Υπουργού Εθνικής Παιδείας. Συνόδευσε την αίτησή του με μία αίτηση αναστολής της εκτέλεσης, η οποία απορρίφθηκε στις 14 Απριλίου 2004 (απόφαση αριθ. 237/2004). Στις 7 Απριλίου 2005, το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε εαυτό αναρμόδιο να κρίνει την αίτηση ακύρωσης και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (απόφαση αριθ. 1084/2005). Η υπόθεση είναι σήμερα εκκρεμής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

III. ΑΛΛΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΙΣΗΓΑΓΕ Ο ΠΡΟΣΦΕΥΓΩΝ

11. Στις 30 Απριλίου 2001, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά μία αίτηση ακύρωσης της άρνησης του ΤΕΙ να αναγνωρίσει την επαγγελματική εμπειρία του σε ένα βρετανικό πανεπιστήμιο. Μετά από πολλές αναβολές, η συζήτηση έλαβε χώρα στις 20 Απριλίου 2004. Στις 20 Ιουλίου 2004, το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά κήρυξε εαυτό αναρμόδιο να δικάσει την αίτηση και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Λαμίας (απόφαση αριθ. 1103/2004). Η υπόθεση παραμένει εκκρεμής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

12. Στις 24 Οκτωβρίου 2001, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Λαμίας αγωγή, με την οποία ζητούσε την καταβολή των μισθών που θα έπρεπε να είχε εισπράξει από τις 23 Ιουνίου 1994, ήτοι την ημερομηνία του αναδρομικού διορισμού του. Η υπόθεση παραμένει εκκρεμής ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

13. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...)επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Α. Επί του παραδεκτού

14. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη. Κατ'αυτήν, η τελεσίδικη εθνική απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης είναι η απόφαση αριθ. 1046/2003, η οποία εκδόθηκε από το Συμβούλιο της Επικρατείας στις 17 Απριλίου 2003, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Πράγματι, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, οι σχετιζόμενες με τον διορισμό του προσφεύγοντος στο ΤΕΙ διαδικασίες, οι οποίες εισήχθησαν ενώπιον των δικαστηρίων των Αθηνών δεν αποτελούν ένα σύνολο, αλλά πρέπει να εξετασθούν χωριστά.

15. Ο προσφεύγων αποκρούει την ένσταση του εκπροθέσμου και βεβαιώνει ότι η υπόθεσή του είναι πάντοτε εκκρεμής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

16. Σε ό,τι αφορά τις διαδικασίες που σχετίζονται με τον διορισμό του προσφεύγοντος στο ΤΕΙ, το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της Κυβέρνησης, σύμφωνα με το οποίο δεν πρόκειται για μία ενιαία διαδικασία, αλλά για περισσότερες μεμονωμένες διαδικασίες που πρέπει να εξεταστούν χωριστά. Πράγματι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι διαδικασίες αυτές ήταν ασφαλώς αυτόνομες από δικονομική άποψη, αλλά αναφέρονταν παράω ταύτα στην ίδια και μοναδική διαφορά. Αυτή άρχισε στις 18 Μαρτίου 1996, όταν ο προσφεύγων κατέθεσε την πρώτη αίτησή του για την ακύρωση της άρνησης του υπουργού να εγκρίνει τον διορισμό του, και διαρκεί μέχρι σήμερα (βλέπε, προς τούτο, *Μαυρουδής κατά Ελλάδας*, αριθ. 72081/01, § 33, 22 Σεπτεμβρίου 2005). Έτσι, η θέση, σύμφωνα με την οποία η απόφαση αριθ. 1046/2003 του Συμβουλίου της Επικρατείας συνιστά εν προκειμένω την τελεσίδικη εθνική απόφαση, είναι αβάσιμη. Έπεται ότι η ένσταση εκπροθέσμου που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση πρέπει να απορριφθεί.

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή που σχετίζεται με την διάρκεια των επιδικών διαδικασιών δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

18. Κατά την Κυβέρνηση, οι διαδικασίες ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών και του Συμβουλίου της Επικρατείας διεξήχθησαν όλες με επιμέλεια. Σε ό,τι αφορά την συμπεριφορά του προσφεύγοντος, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι αυτός δεν προσπάθησε να επιταχύνει τις διαδικασίες και ότι δεν επέδειξε επιμέλεια ως προς την διεξαγωγή τους.

1. Περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη

19. Σε ό,τι αφορά τις σχετιζόμενες με τον διορισμό του προσφεύγοντος στο ΤΕΙ διαδικασίες, το Δικαστήριο, για τους λόγους που εξηγήθηκαν πιο πάνω (βλέπε παράγραφο 16 πιο πάνω), πρέπει να εξετάσει τις επίδικες διαδικασίες ως ένα σύνολο, το οποίο εκτείνεται σε μία περίοδο μεγαλύτερη των έντεκα ετών για πολλούς βαθμούς δικαιοδοσίας.

20. Σε ό,τι αφορά τις άλλες επίδικες διαδικασίες, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αίτηση ακύρωσης της άρνησης του ΤΕΙ να αναγνωρίσει την επαγγελματική εμπειρία του προσφεύγοντος σε ένα βρετανικό πανεπιστήμιο είχε εισαχθεί στις 30 Απριλίου 2001 ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά και είναι σήμερα εκκρεμής, μετά από παραπομπή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Λαμίας. Η επίδικη διαδικασία διήρκεσε επομένως μέχρι σήμερα περισσότερο από πέντε χρόνια και έντεκα μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

21. Σε ό,τι αφορά την διαδικασία με την οποία ζητήθηκε η καταβολή των μισθών, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή άρχισε στις 24 Οκτωβρίου 2001, όταν ο προσφεύγων προσέφυγε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Λαμίας, και είναι πάντοτε εκκρεμής ενώπιον του ιδίου αυτού δικαστηρίου. Διήρκεσε επομένως μέχρι σήμερα περισσότερο από πέντε χρόνια και πέντε μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας των διαδικασιών

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους

(βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

23. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Frydlender*).

24. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Η τροποποίηση των κανόνων αρμοδιότητας των διοικητικών δικαστηρίων δεν συνιστά μία τέτοια εξήγηση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν συνάδει προς την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

25. Ο αιτών παραπονείται τέλος, υπό το πρίσμα του άρθρου 14 της Σύμβασης, γιατί απετέλεσε αντικείμενο διακριτικής μεταχείρισης σε σχέση με τους συναδέλφους του.

Επί του παραδεκτού

26. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να κρίνει τις διατυπωθείσες αιτιάσεις, το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που εγγυώνται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλά της.

27. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της

παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων αξιώνει 729.921 ευρώ για την υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στους μισθούς που αυτός θα είχε εισπράξει, αν είχε διοριστεί νομίμως στο ΤΕΙ της Λάρισας. Επιπλέον, ζητεί 641.088 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

30. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι κανένα ποσό δεν πρέπει να επιδικαστεί για την υλική ζημία. Σε ό,τι αφορά την ηθική βλάβη, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ζητούμενο ποσό είναι υπέρογκο και ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν πρέπει να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

31. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης, στην οποία καταλήγει, προκύπτει από την παραβίαση του δικαιώματος του προσφεύγοντος να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε «λογική προθεσμία». Κάτω από τις συνθήκες αυτές, δεν διαπιστώνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και οποιασδήποτε υλικής ζημίας, την οποία μπορεί να υπέστη ο προσφεύγων. Τούτο, πολύ περισσότερο αφού οι περιουσιακές αξιώσεις του προσφεύγοντος αποτελούν σήμερα το αντικείμενο εξέτασης από τα αρμόδια εθνικά δικαστήρια. Πρέπει επομένως να απορριφθεί αυτό το τμήμα των αξιώσεών του.

32. Το Δικαστήριο εκτιμά, αντιθέτως, ότι ο προσφεύγων πρέπει να υπέστη μία ηθική βλάβη, η οποία δεν αντισταθμίζεται επαρκώς από την διαπίστωση της παραβίασης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 10.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 10.500 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και 6.000 ευρώ για εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

34. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος δεν είναι αιτιολογημένες και υποστηρίζει ότι το ποσό που θα επιδικαστεί για την αιτία αυτή δεν πρέπει να υπερβεί τα 500 ευρώ.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

36. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος δεν αναλύονται και δεν συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημά του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ως προς την διάρκεια των τριών επιδίκων διαδικασιών.

3. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 10.000 (δέκα χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο επί του ποσού αυτού,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο

δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Μαΐου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος